

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Nezvál Ferenc

Cím:

TANÁCSAINK MUNKÁJÁRÓL

Írta: NEZVÁL FERENC,

a Budapesti Városi Tanács végrehajtó bizottságának elnökhelyettese

Forrás:

Új Szó

1953. okt. 22.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy:

352.052.0

Hely:

hivatalok egyes dolgozóit kijátsszák a törvényeket, kárt okoznak népgazdaságunknak. Bürokratizmus nyilvánul meg abban is, hogy nem gondoskodtunk kellő módon a lakosság háztartási és más javítási stb. szükségleteinek kielégítéséről. Ezen — különösen a kormányprogram megjelenése óta — már eddig is változtattunk, s a jövőben még többet fogunk változtatni.

Idő:

1953

Személy:

Helyszám:

A most nyilvánosságra hozott kormányprogram azt a kötelezettséget hárítja ránk, hogy mind e hiányosságokon fokozottabb ütemben igyekezzünk változtatni. Hivatali munkánkat olyan friss, egészséges levegőnek kell áthatnia, amint magából a kormányprogramból árad, minden intézkedésünknek annak a célnak kell irányítania, hogy jobban, figyelmesebben, több szeretettel gondoskodjunk a dolgozókról, mint bármikor korábban.

Három esztendeje, hogy népünk megválasztotta új, magasabbrendű államhatalmi szervezeteit, a tanácsokat. Ez a tény nagyjelentőségű változásokat idézett elő állami életünkben. Az alkotmányban rögzített elveknek megfelelően megkezdődött annak a törvénynek a megvalósítása, amely szerint: »A szocializmus útján haladó magyar népköztársaság olyan államszervezetet épít, amely biztosítja a dolgozók tevékeny és állandó közreműködését az államhatalom gyakorlásában és az államigazgatás munkájában, közelebb viszi az ügyintézéshez a dolgozó tömegekhez és következetesen érvényesíti a szocialista törvényesség elveit.«

Három esztendő — a történelem mértékével mérve: rövid idő. Mégis elégséges volt annak bizonyítására, hogy a tanácsok rendszere — minden, kétségkívül még mutatkozó hiányossága ellenére is — közvetlenebbül és hatékonyabban képviselheti a dolgozó nép érdekeit, gyorsabban lendítheti előre a fejlődést, mint bármely más államgépezet, amely hazánk történetében bármikor is működött. A tanácsok lehetővé tették, hogy a dolgozók legszélesebb rétegei maguk tevékenykedhessenek a közigazgatásban, hogy a szó szoros értelmében gazdáivá váljanak saját ügyeik intézésének. Ebben kell keresnünk annak az erőnek legmélyebb forrását, amely áthatja tanácsainkat.

Igy van ez országunk legnagyobb tanácsában, a Budapesti Városi Tanácsban is. Itt a kerületi tanácsok az

állandó bizottságok, albizottságok útján nagy tömegeket vontak be az államhatalom helyi feladatainak megoldásába. Ennek eredményeként a lakosság nem csupán javaslataival és bírálatával segíti a tanácsot, hanem — lelkes munkájával is. Sok ezer önkéntes munkaórát fordítottak iskoláink helyreállítására és szépítésére, parkok, játszótérek létrehozására. Több százezer forintnyi értékkel gazdagították ily módon társadalmunkat. Ebben a tekintetben különösen kiemelkedik a X. kerület, ahol a tanács munkájának eredményeként s egyben a lakosság lelkesedésének tanúbizonyságaként négy százezer forint értékű társadalmi munkát végeztek el az oktatási intézmények felszerelésének karbantartására. De nincs hiány a jó példában más kerületekben sem. Egész Budapest területén ennek az esztendőnek első felében mintegy 1,754.000 forint értékű munkát végeztek ilyen módon el — s nyilvánvaló, hogy ennek a ténynek a jelentőségét hiba volna kizárólag a forintok mércéjével megmérnünk. Számba kell vennünk, hogy e munkák tükrözik azt a mély felősségérzetet, a hazának s az otthonná vált lakóterületnek azt a cselekvő szerepet, a tanácsokhoz való áldozatos, amely népünk nagy tömegeinek sajátjává vált.

A dolgozó tömegek részvételében megnyilvánuló kollektív erő tette képessé tanácsainkat arra, hogy munkájukban viszonylag jelentős eredményeket érjenek el. Bizonyos, hogy ma gyorsabb, nagyobb távlato-

kat szem előtt tartó, ugyanakkor mindennapos igényeket jobban kielégítő tevékenység folyik hivatalainkban, mint a tanácsok megalakulása előtt. Ez mindennek előtt abban mutatkozik meg, hogy többet törődnek a dolgozók ügyes-bajos kérdéseinek időben, késedelem nélkül való elintézésével. Jele ennek az is, hogy figyelemreméltó módon megjavították a fővárosi lakosság ellátását számos vonatkozásban. Fejlesztették a kereskedelmi hálózatot. Gyorsabb és biztonságosabbá tették a közlekedést is. Komoly erőfeszítéseket tettünk a dolgozók lakásigényeinek kielégítésére. Itt a Horthy-fasizmus nagy bűneit kell helyrehoznunk s ez bizony égető s nem könnyen megoldható gondot okoz. Ebben azonban — mint az ellátás megjavításánál általában is — igen nagy segítséget nyújt számunkra a kormányprogram. Ennek végrehajtása során fővárosunk területén eddig már tizenhat kerületben indult meg a házak tatarozása is. Nem csekélyek azok a javak sem, amelyeket kerületi tanácsaink az oktatás, a népművelés, az egészségügy területén nyújtottak dolgozóink részére. Mindez amellett szól, hogy tanácsaink tettekkel igazolták életrevalóságukat, méltónak bizonyultak arra a várakozásra, amellyel a lakosság feléjük fordult s részvételre, bizalomra, szeretetre is, amelyben dolgozóink részesítik őket.

De hiba volna, ha a tanácsválasztások nevezetes évfordulója kapcsán nem tennénk említést arról is, hogy tanácsaink korántsem működnek

még fogyatékosok nélkül. Működésükben még mindig fellelhetők a régi reakciós államgépezet ideológiai maradványai s nem kevés bajt okoz a kellő tapasztalatok hiánya, vagy az elmélet hiányos ismerete, a törvények, rendeletek terén való tájékozatlanság is. Tanácsaink még nem közelítik meg azt a mintaképet, amelyet a Szovjetunió szovjetjei nyújtanak számunkra, holott ezeknek a történelemben eddig példa nélkül álló kiváló államhatalmi szerveknek elvi alapjai és nagyértékű tapasztalatai mindenben követsére méltóak. A mi tanácsaink tevékenységében még nem egyszer fordulnak elő bürokratikus jelenségek: olykor lassúság, vontatottság jellemzi az ügyintézését. Így van ez például a tatarozási munkálatok esetében is, amelyek nem haladnak kielégítő ütemben. Kétségtelen, hogy ebben nem csupán olyan objektív tényezők játszanak szerepet, mint a munkaerőhiány, vagy a szükséges anyagok biztosítása terén megmutatókozó zavarok, hanem — bizonyos bürokratizmus is, a kellő rugalmasság, gyorsaság hiánya. Máskor nem tartják be a szocialista törvényességet, például az adóbehajtás terén. Az ilyen hiba megengedhetetlen, hiszen a szocialista törvényesség állami és társadalmi életünk rendjének, egészséges működésének egyik legfőbb biztosítója. Tanácsainknak feltétlenül gondtal kell őrizniük a szocialista törvényességet, érvényt kell szerezniük jogszabályainknak, akár az állampolgárok jogairól, akár kötelezéseiről is van szó. Még az is előfordul, hogy a tanács-

Tanácsaink munkáját tovább kell s tovább fogjuk javítani. Ehhez két alapvető feltételt kell megvalósítanunk. Az egyik abban áll, hogy tovább szélesítsük és mélyítsük a tanácsok tömegkapcsolatait. Csakis ilyen módon meríthetünk bőven abból a kimeríthetetlen kincsesházból, amely a tömegek alkotó kezdeményezésében rejlik. A másik feltétel abban áll, hogy még fokozottabban, még következetesebben harcoljunk nagy pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja a dolgozó ember szeretetétől áthatott politikájának megvalósításáért, kormányunk lelkesítő programjának végrehajtásáért. Igaz, a felsőbb állami szervektől, minisztériumoktól mi magunk is több segítséget várunk, akár a lakásépítés további fejlesztéséről, akár a közlekedés megjavításáról, vagy az egészségügyi, kulturális feladatok megvalósításáról van szó. De rajtunk áll, hogy népgazdaságunk adott lehetőségeinek keretén belül lelkesebben és eredményesebben harcoljunk pártunk és kormányunk nagy céljainak megvalósításáért.